

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר: 107 לתאריך: 16/12/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים

An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

זאז

חורף באמת

כל סוטה

Magazine editor: David Ellman

עורך העיתון - דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי לחיצה על הקישור בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"

"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

אז מה יש לנו? השבוע ב"כל סוטה"

הנושא המעסיק את כולנו בימים אלה

מספר מאמרים שבמרכזם המאמר של חגי מירום (בפורמט קריא הפעם), וכן כתבות פרטיות הנוגעות בצורה זו או אחרת בנושא. המאמרים משקפים היטב את מצבם של קיבוצים רבים וכמובן של כפר הנשיא. בגדול מדובר בעיקר על הנתק בין ההנהלה ולבין חברי הקיבוץ.

נושאים אחרים

בפינה "לכל יישוב יש שם" נתוודא לקיבוץ צעיר יחסית העונה לשם "שנר" הפינה "איך אומרים בעברית?" תסביר לנו את שני מושגים: "זיגזג" ו-"סאגווי" בפינת הנוסטלגיה נראה שוב את וותיקינו בפעולה בתחומים שונים ומשונים

תזכורת לידיעת הקוראים....

עיתון "כל סוטה" הוא עיתון בלתי תלוי ויקבל מאמרים ללא תלות בדעתו של העורך (או של כל אחד אחר). היוצאים מן הכלל הם כפי שנאמר בעבר:-

1. לא יפורסמו מאמרים אנונימיים
2. לא יפורסמו מאמרים בעלי אופי פוגעני אישי (רכילות, קללות וכו')
3. מאמרים "זרים" יפורסמו רק בצמוד להסבר מצד המביא אותם
4. לא תתקבל בשום פנים ואופן "שביתת כותבים" - רמז דק בעובי שק!!

*** אזהרת קריאה!!

כמות המאמרים שלי יהיו ביחס הפוך לכמות שאר המאמרים. ככל שתהיינה פחות כתבות אחרות, כך יעלה מפלס "צואת הפרים" (*) בכתבות שלי

(*) צואת פרים = Bull Shit

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For any contact use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

השבוע לפני 67 שנים

ברכות!!! ברכות!!! ועוד ברכות!!!

ביום חמישי זה 15/12
נחגוג את "יום הולדתו" של "השעון של יצחק עדר"

לשעון ימלאו 67 שנה

מהדורת "אלו הם חייך" של השעון כוללים את ההיסטוריה הבאה:-

15/12/1949 שעון המטוטלת של יצחק מוכנס לחדר האוכל

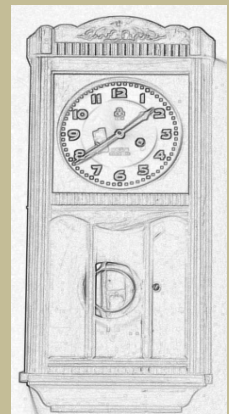
ינואר 2007 השעון עבור ל"מפגש" עם סגירת חדר האוכל בעקבות "השינוי".

דצמבר 2013 - לשעון מלאו 64 שנה - יוצא לגמלאות?

דצמבר 2014 - לשעון מלאו 65 שנה - השעון תקוע - לא פועל

דצמבר 2015 - לשעון מלאו 66 שנה ופועל לאחר תיקון ע"י המשפחה.

וואו!! איזה סיפורים הוא יכול לספר לנו.....

דוד אשמן

לצאת ממעגל הפחד

הקיבוצים המתחדשים הכניסו אליהם מנהלים, חלקם חיצוניים, והפכו את עצמם ליישובים המחלישים את החברים דווקא. הגיעה העת להקמת ועדה לזכויות אותם חברים, כי חברה קיבוצית שאינה מקדשת את חבריה, סופה שיפרצו מתוכה לשונות לבה ואש.

היסודות החברתיים המכוננים של הקיבוץ בכל הקשור ליחסים שבינו לבין החבר כללו שוויון ערך האדם, החופש להביע דעה, השיתוף ושוויון הערך, השתתפות בחברה ויחסים הומניטריים והוגנים.

ברבות השנים עבר הקיבוץ שהפך ל"מתחדש" תהפוכות מסוגים שונים, ומלבד האתוס והזיכרון הקולקטיבי העמום של הקיבוץ של פעם נותרו בו החברים ואגודת הקיבוץ.

לתוך המערך הניהולי-אירגוני של הקיבוץ הוכנסו מנהלים בקהילה ובעסקים, חלקם הגדול חיצוניים, המשמשים כקבלני ניהול וביצוע, וניתנו להם סמכויות מרחיקות לכת. בד בבד עם השינויים מרחיקי הלכת, החל תהליך של נטישת "אסיפת הקיבוץ". מה שהיה פעם הלב הפועם של הדמוקרטיה בקיבוץ, הפך לפורום לקבלת החלטות פורמליות ותקנוניות בניווטם של מנהלי הקיבוץ החדשים.

הקיבוץ, שקיבל החלטות על שינוי אורחות חייו והחליט על הפרטת השרותים, שינה את אופי התנהלותו באמצעות "תקנון קיבוץ מתחדש". לכאורה ניתן היה לצפות שיגברו בו הפרטיות והחופש (הפרטה?) אך למעשה נבנו בו חומות בצורות המחלישות את החברים דווקא. מהעזרה ההדדית נותר מעט מאד.

והחברים, בעיקר הוותיקים שבהם, חשו עצמם מוחלשים, הקטינו ראש, הדירו רגליהם והפנו מבטם בעיקר אל התא המשפחתי שנותר להם - הילדים והנכדים. כך הלכן החברים ואיבדו תשומת לב להחלטות אשר הוגשו להם באמצעות הוועד המנהל. והם כסומים בארובה, נותנים את קולם לכל המלצה המוגשת להם. בעיקר הדברים אמורים באשר להמלצות בעלות האופי התקנוני והמשפטי המנוסחות על ידי עורכי דין של אגודת הקיבוץ בלא שהם מבינים עד תום את משמעויותיהן.

בהדרגה נוצר במספר ניכר מקרב הקיבוצים המתחדשים מצבחדש של "עזיבה פנימית". גדל והולך מספרם של חברי הקיבוץ העוזבים אותו נפשית. אין הם מגלים עניין בהחלטות המתקבלות ובמשמעויות של החלטות אלו על חייהם ועל מידת החופש והחירות המוקנות להם, והם נוהרים בהמוניהם לקלפיות לאשר את אשר התבקשו ולהמשיך לסנדל את עצמם.

מתי המעט המבקשים להבין ולהשפיע על שינוי הכיוון, נתפסים על ידי המנהלים כמטרידים סדרתיים ועל ידי החברים (הספונים בבתיים) כנודניקים ולא רלוונטים. השלב האבולוציוני הבא הוליד כלפי חברים המתעקשים לערער ולהתדיין על הנושאים את עוינותו של הממסד. ולמי מהחברים אין ילד או נכד המבקש לבנות את ביתו בקיבוץ או בהרחבה או עובד בענפי הקיבוץ? ולמי מהם אין בחייו בקשה לעזרה?

ואז הופיע והתנחל בקהילה הקיבוצית מוטיב התלות, החשש והפחד. "אתה צודק", יגידו החברים לחבר שנשאר לעמוד על שלו, "אבל אל תצפה שאני אחתום על העצומה, ואל תצפה ממני שאבוא לומר את דעתי בפומבי, כי אני מפחד שזה יתנקם בי (או בבן שלי, או בנכד שלי) ואולי לא יתייחסו לעיניינים האישיים שלי". וכמאמר הברווז, אם זה מתנהג כמו פחד, נראה כמו פחד ונשמע כפחד - זה פחד. מוטיב הפחד מפני ההנהלות והמנהלים הולך ומתרחב בקיבוצים המתחדשים. חברים מהלכים כחרשים, איחלמים ועיוורים ומשלימים עם כך שזוהי גזירת ההתחדשות והזמן. גם אין להם אמצעים להתגונן כפי שהיו רוצים מפני ההחלטות והתקנונים המשפטיים הנפתלים ומפני אופן התנהלות המנהלים. אנחנו פוגשים אותם בחשאי במשרדי עורכי הדין ושומעים (בסודיות) את קולם. באותה שעה נותנים רבים מהמנהלים דרור לשימוש בכספים הניהוליים צשל האגודות. חמושים בעורכי דין (של הקיבוץ, לא של החברים חלילה) וברואי חשבון ויועצים, וכמעט ללא מגבלות ניהוליות תקציביות, הם מקדמים את ההליכים הנראים להם. ברוב הקיבוצים אין ההנהלה חושפת את גובה העלויות השנתיות של היועצים והמשפטיים והאחרים של האגודה. הכול מוצג בדוחות הכספיים תחת סעיפי סל של "הוצאות הנהלה וכלליות". ומה אם ידרוש החבר כי יעמידו לרשותו יועץ משפטי להגנה על זכויותיו? ומה אם יבקש לקבל דעה שניה? מן הסתם הוא יענה בשלילה. ברי כי אין מנוס מלהקים בכל קיבוץ מתחדש ועדה שתגן על זכויות החברים: כזו שיתאפשר לה לבחון כל ניסוח ותקנון מוצע מנקודת הראות של זכויות החבר. יש להעניק לוועדה זו תקציבים וסמכויות. וכך ניתן יהיה לגבש בסופו של דבר אמנה לזכויות חבר הקיבוץ. כיום אין לזכויות אלו ביטוי ברוב התקנונים. חברה קיבוצית שאינה מקדשת את זכויותיהם ואת חריותיהם של חבריה, ושאינה חורטת אותן בחוקתה, סופה שיפרצו מתוכה ביום מן הימים לשונות לבה ואש.

חגי מירום, עו"ד, בעבר חבר יפעת

(ידיעות הקיבוץ 9.12.2016)

אור השמש והאמת / דודו פלמה

כמה מילים בנוגע למשפטה של דורית חייט שאמרתי בשיחה שהתקיימה במועדון ליל שלישי ה-13.12.

אני מבקש להתחיל מאדם שלכאורה אינו קשור כלל לנפשות הפועלות בעניין היום, ודברים שכתב בעניין הנהלת חשבונות לפני שנתיים. אני מתכוון לעזרא מבקר הקיבוץ שהתריע בדו"ח שלו על תפקודה של הנהלת חשבונות ועל חשש מפני "פעולות שלא כדין". והוא כותב כך:

"בשל המבנה הארגוני של הנהלת חשבונות, כלל לא מתקיים עקרון הפרדת תפקידים. כתוצאה מכך נפגעת ה"בקרה הצולבת" וגדל הפוטנציאל לביצוע פעולות שלא כדין..."

כאשר הנהלה מגלה אי סדרים חריגים עד כדי חשד למעילה כספית, היא חייבת מתוקף אחריותה הציבורית לפנות לרשויות החוק. ויש לכך טעמים רבים, אבל בעיקר משום שהיא איננה יכולה להפקיע מהרשות השופטת להחליט אם מישוה אשם או זכאי. ומשום כך פנתה הנהלת הקיבוץ לגופים שיש להם את הכלים והסמכות לטפל בחשדות לכאורה שכאלה, המשטרה ובית המשפט.

אנו נמצאים כעת בעיצומו של הליך משפטי. ההליך ילבש פנים כאלה ואחרות, אך הוא חייב להגיע לידי מיצוי ולידי הכרעה בשאלה אם דורית זכאית או חלילה אשמה.

במסמך שמיקי חייט שלח לי במייל קראתי שבא כוחה של דורית טען בפני בית המשפט שדורית מעוניינת להוכיח את חפותה. השופט האמריקאי מבית המשפט העליון של ארה"ב לואי ברנדייס אמר פעם ש"אור השמש הוא חומר החיטוי הטוב ביותר לאמת". והוא התכוון כמובן לכך שהאמת אסור שתתברר ברחוב או במדרכה אלא בבית המשפט. ולכן אם דורית מעוניינת באמת להוכיח את חפותה כפי שטען בא כוחה, מן הדין שהדבר יתרחש בין כותלי בית המשפט או בכל הליך משפטי אחר שיתקבל על דעת שני הצדדים, ולא במדרכות הקיבוץ.

לכן מרגע שיצאנו לדרך המשפטית עלינו למצות אותה עד תומה. ואני מקווה שבסופה נגיע לחקר האמת ויתבררו הדברים לכאן ולכאן.

שיהיה לכולנו בהצלחה **דודו פלמה**.

יש דברים שרציתי לשאול... / אבי רוזנקרנץ

יש דברים שרציתי לומר ואינם נענים לי
המילים שבחרתי אינן הטובות מכולן
עמוקים מיני ים **הסודות שאינם מובנים לי**
שאולי לא אבין, לא אבין לעולם

לא בכל הדרכים שרציתי ללכת הלכתי
בדרכים שהלכתי טעיתי ודאי לא פעם אחת
ועצבות מהלה כל שמחה, כל שמחה ששמחתי
כמו ביקשתי דבר, דבר שאבד

חלומות שחלמתי והם מקיצים בי עדיין
שבריהם בעיני נשטפים מפני בדמעה
ולילות יסורים לא ספורים שהטבעתי ביין
כאובד בדרכי, בדרכי הרעה

אך בכל הדרכים מעולם לא **אבדה לי דרכנו**
וגם אם לפעמים סערו מסביב הרוחות
ואהבתי אותך והיה לנו טוב, טוב עד גדותינו
והיה לנו רע ואהבתי אותך לא פחות

קרוב לוודאי **שיענקל'ה רוטבליט** הנפלא לא כתב את השיר (אותו אגב הלחין ושר **יהודה פוליקר** הנפלא לא פחות) על המתרחש לאחרונה בכפר הנשיא... אלא הזמר התכוון לשיר אהבה הכרוכה (כנראה מטבע הדברים...) בלא מעט ייסורים... מהסיבה הזו בחרתי להציג את השיר במלואו ולסמן בצבע אדום (תרתי משמע...) את השורות המתארות נהדר את תחושותי לאחר אותה "שיחת עידכון" מרה ונמהרה - שהיה עדיף בעיני לו לא הייתה מתקיימת - במועדון "החבר" בסוף השבוע שחלף. מכיוון שלא ניתנה - לי ולאחרים - אפשרות לשאול שאלות (לא לגבי התוכן והמהות ולא לגבי התהליך עצמו) ופתקים אני לא שולח ואפילו לא מטמין בכותל (באופן אירוני התוצאה כנראה זהה - לדבר אל הקיר...) נותרתי עם סימני השאלה ללא מענה. חלק מהשאלות הן רטוריות... ותוכלו לענות עליהן בעצמכם אך חלקן האחר מחייב תשובה מוסמכת. מכיוון שאני די מפקפק (אם להשתמש בלשון עדינה...) במידת השקיפות המובטחת והנהוגה במקומותינו... (פרי ניסיון אישי...) אין לי אלא להעלותן כאן מעל דפי "קול סוטה" בהיותה הבמה הכמעט יחידה לדיון פתוח. סדר השאלות אינו חשוב לכשעצמו. חשובות התשובות במידה ויהיה גורם מוסמך שייטרח ויענה.

1. נאמר שאין חברים נוספים חשודים או מעורבים וכו' - האם היו חשדות ונחקרו חברים נוספים? האם החשד הוסר או לא נחקר ו/או האם מתנהלות חקירות נוספות אפילו בשעת כתיבת שורות אלו.
2. האם הוצעה למשפחה המורחבת עזרה כולשהי להתמודד עם המצב האיום אליו נקלעה (ליווי של עובד סוציאלי, פסיכולוג, אולי אפילו ייעוץ משפטי? - להזכירכם מדובר עדיין בחברי קיבוץ המשלמים ממיסיהם את כול המערכת שעומדת כרגע נגדם...)
3. האם עומתה ואומתה החשודה עם הממצאים והתבקשה לנפק הסברים על הממצאים המחשידים בטרם ננקטו הצעדים הפומביים והפליליים? אם כן - מה קרה? ואם לא - למה לא??? תהליך כזה יכול להתמשך שנים ארוכות, האם לא מגיעה להם לא רק פורמלית וחוקית להינות "מחזקת החפות"?

4. האם נלקחה בחשבון האפשרות (היותר סבירה ומתקבלת על הדעת בעיני) ש"ההר יוליד עכבר" ומה יהיה על כולנו ביום שאחרי במקרה כזה?

5. האם הסכום שנאמר שחסר (2,600,000 מ"ל ו"ן ש"ח) הוא סכום בפועל או הצטברות סטטיסטית שחושבה בהתאם לממצא מסויים ומוכפל לאורך שנים?

6. איך ייתכן שאף אחד לא ידע לא ראה לא שמע לאורך שנים בהם נעשית ביקורת חוזרת ונשנית על הספרים בידי גורמי מקצוע של התנועה (ברית פיקוח) והמדינה (שלטונות המס)?

7. מותר להניח ששירותי משרד עורכי הדין יעלו כסף רב אותו נידרש לממן כולנו. מבדיקה פשוטה שערכתי רק עלות אגרת התביעה בסכום שהוצג (2,600,000 מיליון ש"ח) מגיעה לסכום נכבד של הרבה עשרות אלפי ש"ח מהיכן אמור לצאת סכום זה? ואיזה "קופון" אמורים עורכי הדין לגזור מהסיפור???

8. עו"ד שישבה בפאנל ודאי ידעה שבתי המשפט כרגע בפגרה ואין אפשרות לנקוט בהליכים כאלו ואחרים. האם היה זה תרגיל נבזי (בלחץ נפשי לא מתון...) האם ייתכן שכשתוגש התביעה בפועל ישתנה סכום התביעה והשינוי יוסבר כ"רצון לחסוך בעלויות האגרה"? מי יחסוך ב"עלויות" העלבון ומפח הנפש?

9. מכיוון שאני באמת מקווה ורוצה להאמין שהכול עורבא-פרח, בבחירה על מי לרחם יותר - על חברי ההנהלה (נכון לא הייתי רוצה להיות במקומם) שעושים את עבודתם הקשה בהתנדבות ובמסירות כדברי דודו לבין המשפחה שעולמה חרב עליה (ובטוח לגמרי שלא הייתי רוצה להיות במקומה...) הבחירה שלי היא לצד המשפחה.

10. לא יהיה גם מופרח להניח שיש פה ושם גם כאלו השמחים לאיד.... מכיוון שתהה התוצאה אשר תהה מבחינתי זה lose & lose situation הייתי שמח לשמוע מההנהלה אמירה ברורה שרוצים שהחשדות לא יאומתו ויהיה צורך להתנצל ולהביע חרטה על עוגמת הנפש... ולו רק כדי לשלול את הדמיון מהסיפור הבא: יהודי אי-שם מגיע לרב עם בתו הסוררת ומבקש מהרב לדבר איתה ולהחזירה לדרך הישר. לאחר שיחה קלה בארבע עיניים עם הבת יוצא הרב לאב המודאג והעצוב ששואל אותו: נו רבי מה אתה אומר אפשר לעשות איתה? עונה הרב: תן לה לשתות כול יום כוס מיץ לימון! שואל האב שוב: נו וזה יעזור???

לא! משיב הרב נחרצות. אבל לפחות זה יוריד לה את החיוך מהפרצוף...

זהו לבינתיים. נחכה לתשובות ולעוד שאלות. אולי אני מגזים ונסחף אבל לאחר שקראתי את הספר המרתק של מרטין סיקסמית "הנפט של פוטין" (מומלץ) האם יש מקום לחשש למי שאינו מיישר קו עם המשטר...

אבי

I CRY FOR YOU "ARGENTINA" / Yoram Benhaim

I try and avoid News and Politics as much as I possibly can, so as to spare me the anger and frustration that it tends to awaken in me. It is not always an easy thing to do and some of the shit does come through, whether I like to or not. Lately the "goings" in Israel and on a more personal level the "goings" on Kfar Hanassi are bringing me to tears.

How did we get here and where is the road leading to? To figure this out we need to go back in time and look at the History of the world, not just the Jews since everything is connected and far away incidents either in time or place could have a direct influence on the way we as Humans and Jews think and act today.

The state of Israel "OWES" its existence to religious persecutions over the last few hundred years and in my mind this has an enormous effect on what the Jews think and do in their every day life and it all comes to a climax in the state of Israel where Jews have the "power" to decide how they and other non Jews live and die.

As far as I am concerned it all boils down to - Religion!! it might of served a purpose when Humans were completely ignorant of their surrounding world and thought that the stars were embedded lights in the sky put there by by a "GOD" and Earth is the center of the universe. Some still believe so, but most know better and the best quote I can think of are the immortal words by Pierre Simon The Marquis De Laplace who said the following to Napoleon:

Napoleon asked Laplace where God fit into his mathematical work, and Laplace famously replied "Sir, I have no need of that hypothesis."

That was in the 18th Century some 200 years ago and seemingly most humans did not get it till this very day - how sad and stupid can we be ??? I do not need an answer - I already know the answer!

Religious fanatics and their enablers will bring the destruction of the state of Israel as we know it and Theocracy will be the norm of every day life, not too far in the future. Many a signs already point this way today!

continued.....

..... Continued

But, what really hurts me and makes me want to cry is not the state of Israel, (I knew and said the above for the last 40 years of my life).

It is what my place of birth came to and how noble acts and many a sacrifices by the people who came to a land they thought will become a place of peace, justice and personal freedom has become mired in selfishness, jealousy and lack of any vision. That makes me deeply sad as if I lost something very dear to me and do not see a way of ever retrieving it again.

A member of Garen "H" once told me his views of the difference between the Kibbutz then and now " Then the Kibbutz had all the power and money and the members had none. Now the members have the power and money and the Kibbutz has none" -

REALLY ???? It seems to me that now the only ones that have "anything" whatever that means are those who care for none!

I can clearly see the "old Kakers" Mossy, Johnny, Eric, Yisrael, Yitzhak, Ivan, Gershon, Mik and the women who followed them turning in their graves (Some are still alive and I wish them many more years of health and comfort) and that makes me want to cry.

Now, if any of the few that read this article turn and say " Stop crying, come back and do something about it" I say " I'll cry if I want to" that is none of your fucking business.

Just had to get some shit off my back and heart.

May peace be upon you all.

Yoram.

באשר לאור השמש והאמת / דוד אלמן

אינני נוהג להגיב כאן (ב"כל סוטה") למאמר שזה עתה נכתב אלא שמאמרו של דודו הופיע כבר ביום ג' באתר הקיבוץ ולמאמר **הוא** שם אני מגיב.

נכתב שם "שהאמת אסור שתתברר ברחוב או במדרכה אלא בבית המשפט" ועם כל הכבוד לאותו שופט לאוי ברנדייס האמריקאי, ארשה לעצמי לחלוק עליו. אותו שופט וודאי אינו מכיר את צורת החיים הקיבוצית ויש לכך חשיבות רבה. (חוצפה נוראית שלי, לא?)

האמת צריכה להיות צרובה כאן ועכשיו וכשאיננה כזאת יש להגיע לשיג ושיח בין הצדדים. במידה ולא ניתן להגיע לאותה אמת, יש לשבת עם בורר מטעם התנועה, המועצה או כל גוף נייטרלי אחר. בית המשפט, אשר הינו מוסד לגיטימי כמובן, צריך להיות המוצא האחרון!!

לדבריו דודו, קבע המבקר: "בשל המבנה הארגוני של הנהלת חשבונות, כלל לא מתקיים עקרון הפרדת תפקידים. כתוצאה מכך נפגעת ה"בקרה הצולבת" וגדל הפוטנציאל לביצוע פעולות שלא כדין..." האם הגזבר, המנכ"ל והתמחירן לא אמורים להיות בעניינים בכל הנוגע לענף הנהלת החשבונות? האם איש לא בדק את מה שקורה? לא התעניין? לא טרח לדבר עם מנהלת החשבונות? התשובה היא לא!!

יתרה מכך, המערכת נבדקת באופן קבוע על ידי "ברית פיקוח". האם מישהו מכל הגורמים הללו טרח לברר בקשר למילונים החסרים (לכאורה)? האם מישהו מכל אותם גורמים טרח לברר את עניין ה"רישומים הכוזבים" כביכול, בה משתמשת ההנהלה היום כתרועץ להמשיך ולבזבז את כספי הקהילה?

האם אין אנו החברים, שאיננו בהנהלה או במועצה, רשאים לדעת על הוצאות של מאות אלפי שקלים או יותר מכספי המיסים שאנו משלמים?!

הדבר מחזק את הצורך בשקיפות שאיננה מספקת - בלשון המעטה!

בעקבות האמור לעיל, אני רוצה שיירשם שאני חולק על ההחלטה של ההנהלה המחייבת המשך הטיפול המשפטי, ועל כן הכתבה כאן ב-"כל סוטה".

ברור לי שמכתב שלי לא ישנה דבר כרגע. אני רוצה שהדברים יאמרו ויהיו כתובים מאחר ונידרש לכל אלה בעתיד הלא כל כך רחוק.

מחר השמש שוב תזרח והחיים יימשכו ללא קשר כיצד יסתיים המשפט המדובר ואנו נזדקק לחשיבה מעמיקה על צורת החיים שלנו. אני רואה מסביבי יותר ויותר מהאכלוסיה המבצעים **עזיבה פנימית**. אני אישית לא רואה את כפר הנשיא כקהילה כרגע ובהחלט אינני מרגיש הרגשת בית בו. את זה אני מתכוון לשנות גם עם יקח לי עד 120 (עוד 48 שנה).

השאלה היא האם אנו באמת רוצים לחיות כקהילה או שמענהפוך את ביתינו לרפובליקת בננות?

הכדור אצל כולנו.....

אני אופטימי!! (פסימי בלי נסיון?)

דוד אלמן, בן משק וחבר משק

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

מנזר הש(ת)קרנים...

לא על פסגתו הנידחת של הר
לא בבדידות מזהרת בלב מדבר
אפילו לא במעבה סבוך של יער
אלא בלב ישוב באמצע הכפר
הלך והתמקם לו באין מפריע - מנזר...

לא דברי אמונה נאמרו שם, גם לא תפילות
לא דבר מוסר נעלה, גם לא דברי הגות...
שתיקה אילמת נדרו על עצמם השליחים
מילאו פיהם מים, כדגים שבים הדממה שוחים..

מאמינים שוטים עלו אליהם לרגל בתקווה לשמוע את קול הבשורה
לשווא ציפו למוצא פיהם מטוב ועד רע...
נאחזים "הנזירים" בכוח באותה חוכמת חז"ל עתיקה
שפסקו ואמרו לפני עידן ועידנים: סייג לחוכמה שתיקה...

ביקשו אנשי קהילת הכפר לקבל דין וחשבון והסבר
אז אב מנזר הש(ת)קרנים שלח למשימה את הדובר...
אין מנוסה ומיומן ממנו בהסחת דעת של כלל הציבור
מומחה משכמו ומעלה באמירות חסרות פשר ברור...

פתח הל"ז את סגור פיו וכך פסק ואמר:
מדובר בעיניני סוביודיצה כך אמרו לי יודעי דבר....
ולכן אני מנוע מלתת הסברים למרות דרישת הקהל והביקוש
היות ויש כאן בעליל חשש להליכי שיבוש...
אז כהרגלי אאטום אזניים אעצום עיניים
וכמובן שאת פי - שוב - אמלא במים...
ואל תצפו ממני שעל כול דבר הבל ושטות
אפר בעצמי את נדר דממת האלחוט...

הבינו קהל המתאספים בכיכר הייטב את הרמז
העלוב באזובי הקיר מהן להטיף מוסר לארז
חלקם נזכר בסיפור 'משל יותם' עם לקח המיוחד:
מה קורה למי שממליך על עצמו את האטד...

רק חמור מקומי שנהג לנעור מול הרחבה הדוממת של המנזר
במילותיו של ליאונרד כהן - מנוחתו עדן - שב וניזכר
בשירו anthem (הימנון) שאותו לפני שנים כתב ושר:
והתנחם - שייתכן שעדיין לא מאוחר!...
ועתיד חדש יפציע - אם לא היום - אולי מחר

Ring the bells that still can ring
Forget your perfect offering
There is a crack in everything
That's how the light gets in.

צלצל בפעמונים שעדיין יכולים להישמע!!!
שכח את משאלת הלב של שלמות מדומה...
בכול דבר אטום קיים לו סדק זעיר
דרכו האור מצליח לחדור ולהאיר...

לכל ישוב יש שם

החומר מובא בעיקר מ-"כוון חדש" - עלון וותיקי הגליל
עם המון תודה לארלה מיראון האחראית לפינה זו

והפעם קיבוץ שמיר

שנir הוא קיבוץ מתנועת הקיבוץ הארצי באצבע הגליל.
הקיבוץ נמצא במרחק כ-10 ק"מ מצפון-מזרח לקריית שמונה, בתחום המועצה האזורית הגליל העליון.

היישוב הוקם בכ"א באלול ה'תשכ"ז (26 בספטמבר 1967) כהיאחזות נח"ל ברמת הבניאס, שהייתה אזור מפורז בתחום ישראל מאז הסכם שביתת הנשק 1949, אך הוחזקה בפועל בידי סוריה עד מלחמת ששת הימים.

ההיאחזות הוקמה במקום שיועד למצודת אוסישקין ו', במסגרת תוכנית מצודת אוסישקין, אך לא יצאה אל הפועל. ההיאחזות אוזרחה כקיבוץ בחשוון ה'תשכ"ט (1968) על ידי ארגון "השומר הצעיר".

בשנות ה-90 של המאה ה-20 היה שנir הקיבוץ הראשון שעבר הפרטה, ואחד הראשונים שהוקמה בהם הרחבה קהילתית.

שמו של היישוב נגזר מאחד משמותיו של הר חרמון הסמוך, על פי הפסוק "צִילָנִים יִקְרָאוּ לְחַרְמוֹן שָׁרִין וְהָאֲמָרִי יִקְרָאוּ-לוֹ שָׁנִיר" (דברים, ג', ט').

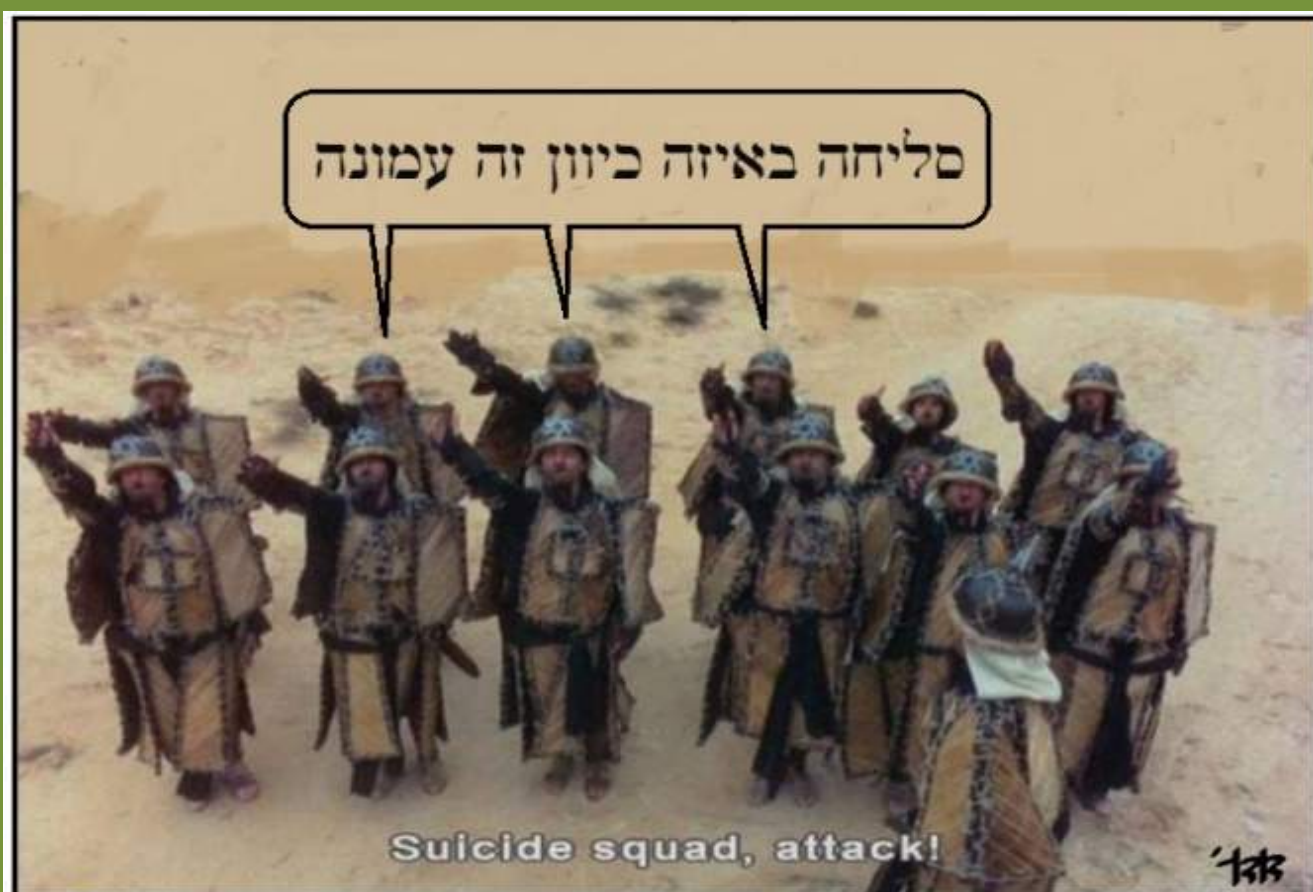

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

חאלב

חאלב

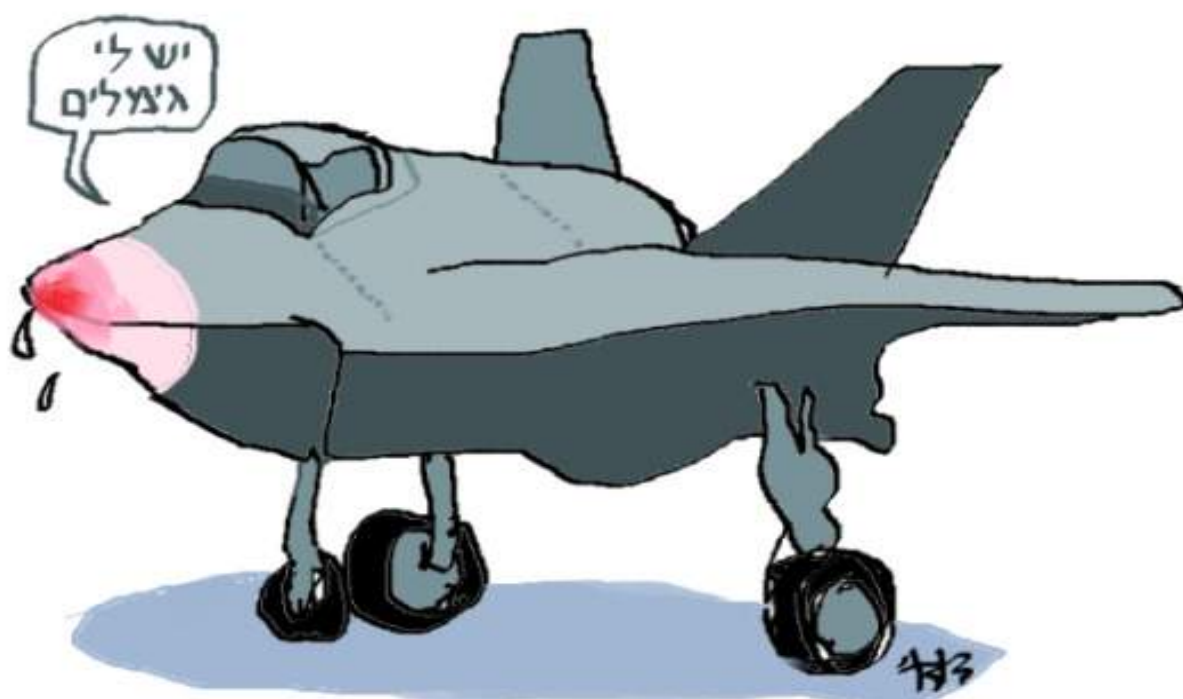
תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

הלו, זה רדיו?

הצ'ופצ'יק של הקומקום או, כיצד מכנים בעברית

"סֶכֶסֶךְ"

= "זיגזג"

סֶכֶסֶךְ הוא קו עשוי מקווים קטנים היוצרים זוויות לכאן ולכאן לכל אורכו. המילה קרובה בצלילה למילה הלועזית זיגזג, ונקבעה בהשראת סֶכֶסֶךְ, סכסוך, שאפשר לראות בהם הפך של ישר ופשוט.

(תוספת שלי: זיגזג הוא המרחק הקצר ביותר בין שני פאבים - ד.א.)

"רְכִינוּעַ"

= "סִגְוִי"

רכינוע הוא רכב חשמלי בעל שני גלגלים המחוברים בציר אחד, המשמש לאדם אחד בעמידה. על הרוכב לרכון קדימה כדי להתקדם, להישען אחורה כדי לנסוע אחורנית ולהטות את הגוף לצד כדי לנוע ימינה או שמאלה

(הערה: ממציא הסגווי נהרג כנראה, בתאונת סגווי)

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם Nostalgia Ain't what it used to be

היו זמנים שדיברנו זה עם זה ושיחקנו יחד

זוכרים את נורבט הגדול, שהזיז לנו הכל?
ואתם וודאי זוכרים את Dad's army

